

בית כנסת קיבוץ גלויות
נוסד 1975 רז"ה האזנים זיגד 5 ראשיל"צ

כולל רב פעלים "בן איש חי"

בראשות הרצה"ג חנן קבלן שליט"א
יוצא לאור ע"י אברכי הכולל הי"ו

מפטירין: "קומי אורי"
שבת שלום
נא לשמור על קדושת הגליון!

פִּי תְּבוּאָה

כניסת שבת: 18:50
מוצאי שבת: 19:46
מוצאי שבת ר"ת: 20:22

ה' ילחם לכם

קשה הרבה יותר לחיות כל יום על פיו ובשבילו, נניח שאתם מאמינים בי, אם כן היה לכם לחיות את חייכם על פי האמונה הזו, שבע מצוות בני נח נתתי לכם ביניהם האיסור לגנוב ולרצוח להונות ולשקר החובה לנהוג ברחמים והאיסור להתאכזר אפילו לבעלי חיים, האיסור להישבע בשמי לשקר ולשפוט שלא בצדק, אלו שבע המצוות, האם חיתם את חייכם על פי האמונה הזו, האם השקעתם בי באמת במעשים יומיומיים???

ואז בשבע הדרכים הללו שבדקים אותם הם נמצאים ריקים ומנוערים מכל, מתברר שההצהרות האלה על האמונה חלולות מכל תוכן, ויוצא הדין שעם ישראל מנצח וממילא כאן בארץ הם נסים לכל עבר,

ומה עם "המצווה" שלהם, אומר הנביא "והרשעים מוקדי עולם" הרשעים מוכנים להעלות את כל העולם כולו על המוקד סתם כך בלי סיבה, הם כל כך מעוותים עד שעצם הידיעה שהם אלו ששרפו את העולם נעימה להם, הם אכולי שנאה ואש קנאה שהם מוכנים שכל העולם יישרף והם בתוכו, הם אינם מתעניינים באמונה, עובדה שאינם חיים על פיה הם מתעניינים בהרס ומחפשים בשביל מה.

ובזה נחתם דינם, המלאך אינו יכול לנופף "במצווה" שלהם, כי בשבעה דרכים שנבדקו בהם, האם הם מיישמים את האמונה הם נמצאו שקרנים גמורים ועל כן נחתם דינם, להיגף ולנוס מפנינו לכל עבר בגלל שבעת הדרכים הללו. יהי רצון שיתקיים בנו במהרה פסק דינו של ה"בן איש חי" בזה...

ואנחנו על כל פנים ניקח מוסר השכל, האם גם אנחנו רק מצהירים שאנחנו מאמינים, אבל לא מוכנים ליישם ולשנות ולחיות על פי האמונה הזו, עם כל המשמעות והמחויבות, בואו נדאג שכשיבדקו אותנו לא ימצאו את ההצהרות שלנו ריקות וחלולות, כי אצלנו האמונה משמעותה חיים ודרך חיים יומיומית מעשית, שלא שם חלקנו כהם ולא גורלנו ככל המונם.

(הרה"ג ניר אריאל שליט"א)

שבת שלום!

חייל מתחיל את דרכו הוא מתחיל מאימונים ועוד אימונים ועוד אימונים, ועולה דרגה אחר דרגה, אבל דבר אחד הוא יודע מההתחלה, בתחבולות תעשה לך מלחמה - ישנו צוות שלם ממולח עד מאוד, שרק חושב על תחבולות, ואיך האויב יופתע ולא ידע מה עוד מחכה לו...

אז למה כשהתורה מדברת על מלחמה והיא מברכת אותנו בניצחון היא אומרת יתן ה' את אויבך הקמים עליך ניגפים לפניך תמיד, בדרך אחד יצאו אליך ובשבעה דרכים ינוסו מפניך?

ושואל מורנו הרב הבן איש חי איזה מן צבא זה? יוצא בדרך אחת בלי תחבולות בלי לחלק למחנות, פשוט כולם יחד בדרך אחת, וההמשך לא פחות מוזר ובשבעה דרכים ינוסו מפניך אלו שבורחים במלחמה בורחים יחד ב-7 דרכים? או שמתפזרים לכל כיוון אפשרי מה זה בריחה מתוכננת? כשבורחים נפוצים לכל עבר!!

ועונה מורנו הרב טעות היא לחשוב שהמלחמה מתנהלת בשדה הקרב המלחמה מתנהלת במקום אחר לגמרי בעולמות עליונים טעות לחשוב שכלי הנשק הם שקובעים וחורצים את גורלה, שם למעלה העימות והמהלומות נושאים פנים אחרות לגמרי שם זו מלחמת כוכבים ומלאכים, מלחמת מצוות וזכויות, באים שריהם של אומות העולם והמלאכים הממונים עליהם ואומרים מגיע לנו לנצח מפני שיש לנו מצווה אחת מיוחדת שאנו חזקים ואדוקים בה ביותר הלא היא מצוות האמונה בה', הלא אנחנו זועקים 'אללה-הוא-אכבר' אנחנו מוכנים להתאבד ולמות בגלל האמונה אנחנו אלה שמשקיעים במצווה הזאת בצורה "מושלמת" לנו מגיעה ההצלחה והניצחון וכשנשמעת ומהדהדת טענה זו בכל העולמות, כאן למטה כולנו רואים את יד הגויים כביכול מתגברת ועולה,

אבל אז אומר להם ריבונו של עולם, אמת היא שאינכם בוחלים בשום אמצעי להשמיד להרוג ולאבד כביכול בשם ה' אבל בואו נשאל, קל למות פעם אחת על משהו,

"והיית ממשש בצהרים כאשר ימשש העיוור"

באפלה ולא תצליח את דרכיך: אמר רבי יוסי: כל ימי הייתי מצטער על מקרא זה 'והיית ממשש בצהרים כאשר ימשש העיוור באפילה', וכי מה אכפת ליה, לעיוור בין אפלה לאורה? עד שבה מעשה לידיו;

פעם אחת הייתי מהלך באישון לילה ואפילה, וראיתי סומא שהיה מהלך בדרך ואבוקה בידו. אמרתי לו: 'בני, אבוקה זו למה לך?' אמר לי: כל זמן שאבוקה בידו - בני אדם רואין אותי, ומצילין אותי מן הפחיתין ומן הקוצצין ומן הברקנין" (מגילה כד:).

כשעיוור בא לקנות דבר בחנות - אומר "עניני יצחק" - כיצד ידע אם הפריט תקין או לקוי? הוא שואל משהו. אך אם חשוך וגם אחרים אינם יכולים לראות את החפץ הנקנה, לא נותרה לו ברירה אלא למשש את הפריט.

זו, אם כן, הקללה הכתובה כאן, שתמשש בצהרים כמו שעיוור ימשש באפילה, ואף על פי כן לא תצליח דרכיך! מדוע? אומר הפנים יפות: הכוונה לאלו שהופכים את המצוות לעבירות, ואת העבירות למצוות. שואלים אותנו: מדוע אתה מדבר לשון הרע? והוא עונה: "על אדם זה? מצוה לדבר לשון הרע!"... "ומדוע אתה מציק לפלוני?" "אותו מצוה לקבור"... אדם כזה לא ניתן להוכיח, כי כל כולו פועל לשם שמים...

על כך אמר דוד המלך: "אלוקים זדים קמו עלי ועדת עריצים בקשו נפשי ולא שמוך לנגדם" (תהלים פו, יד) מזה הכונה "ולא שמוך לנגדם"? הם אומרים שהקב"ה אינו נגדם במהלך זה, הם רואים את מעשיהם כמצוה לכל דבר... עתה מובן היטב: "כאשר ימשש העיוור באפילה", מעבר לעובדה שהוא עיוור, הוא נמצא באפילה, ואחרים אינם יכולים לסייע לו, כי הוא סבור שהינו עוסק בקיום מצוה... (עניני יצחק)

"עתה הנה הבאתי את ראשית פרי האדמה": פעם עלתה על דעתו של הרה"ק רבי מרדכי מנדבורנא זיע"א לקיים מצות הבאת בכורים, על דרך שאמרו חז"ל "כל המביא דורון לתלמיד חכם כאילו מקריב בכורים",

מה עשה, קנה כבשה ושחט אותה, את הבשר חילק לעניים לשבת קודש, ומהצמר נתן לאיש חסיד אחד שהיה תמים ומופשט מענייני העולם הזה, שיטווה ממנו כרך אחד של ציצית, ושכר שליח מיוחד ושם את כרך הציצית במקום המשתמר בבגד העליון של השליח, וחיברו שם לבגד, ושלחו להביא את כרך הציצית אל הרה"ק רבי חיים מצאנז זיע"א.

השליח עשה שליחותו ומסר לצדיק מצאנז דברי הקדוש רבי מרדכי שהוא רוצה לקיים מצות בכורים, וכי הביא לו לשם כך כרך ציצית, נהרו פניו של הרבי מצאנז ונטל בעצמו את הדורון ממקום חיבורו אל הבגד בחשיבות גדולה, והשליח סיפר שגם הנייר שעוטף את הציצית כרך הרבי מנדבורנא בעצמו, לקח הרבי מצאנז את הנייר והטמינו בחשיבות רבה במקום מיוחד.

"והיית רק למעלה ולא תהיה למטה": לכאורה קשה מדוע בברכות נאמר "והיית רק למעלה" ובקללות נאמר "הגר אשר בקרבך יעלה מעלה מעלה ואתה תרד מטה מטה" (כח, מג), מדוע לא ברכם ג"כ שיעלו מעלה מעלה.

ותירץ בשם המור"ך (מחבר ספר כהונת עולם) כאשר אדם עולה למעלה עליונה ביותר, קרוב מאד שהוא יפול. אמנם כשלא עולה למעלה העליונה אז בטוח שלא יפול. ובירידה להיפך, אם נפל ממדרגתו, ככל שירד טוב לו יותר, כי אז העליה תבוא מהר יותר, לכן בקללות נאמר "ואתה תרד מטה מטה", ובברכות נאמר "רק למעלה" רק מיעוט הוא, לומר שלא תעלה הרבה, ואז "ולא תהיה למטה" (נחלקי קהלים).

"אבנים שלמות תבנה את מזבח ה' אלקיך": ההבדל בין הדומם לבין החי והצומח הוא, שהחי והצומח ניזונים וגדלים ונוספים כל העת, אך הדומם אינו ניזון ואינו מתווסף. ומה שרואים לעיתים שהסלע גדל בכמותו, הרי זה רק משום שדבקו בו עוד חלקי עפר וכדו', אך מעצמו אין הוא מוסיף דבר.

על כן ציוותה התורה לעשות "מזבח אבנים", שלא יהיה בו מן הצומח, כדי שנשכיל ונבין כי כמו שהאבנים אשר מהן עשוי המזבח אינן ניזונות ואין צריכות למים ומזון, כך המזבח, מקום הקרבנות, אינו עשוי ל"הזנה". כי אין צורכו של ה' יתברך בזבחייהם של ישראל, אלא צורך ישראל הוא-לזכותם ולהשפיע להם שפע רב מן השמים..

(משך חכמה)

"ובאו עליך כל הברכות האלה והשיגוך כי תשמע"

בקול ה' אלקיך: הבטחת התורה היא שכאשר תשמע בקול ה' אלקיך, לא תצטרך לרדוף אחרי פרנסתך, אלא היא תבוא אחרריך, ובאו עליך והשיגוך. (כתב סופר)

"ובאו עליך כל הקללות האלה": יהודי אחד נכנס לבית הכנסת 'לדרמן' בשיכון חזו"א בב"ב, וביקש לברר היכן מתגורר הגר"ח קנייבסקי. המתפללים, שהבחינו שהוא בא ממרחקים, ויש לו משאלה חשובה מאוד, ניסו לדובב אותו כדי לשמוע מה מציק לו. 'אני רוצה לבקש מהרב קנייבסקי' קללה... השיב האיש. סתם ולא פירש. כיון שעל פניו נראה היה שמדובר ביהודי טוב, ושומר מצוות, הביאוהו המתפללים לביתו של הגר"ח, ומשהגיע תורו, חזר על המשאלה המוזרה. 'באתי לבקש מהרב' קללה... לפני מספר חודשים, סיפר האיש, עליתי ארצה עם אחי, לאחר שההורים שלנו נפטרו, הרכוש המשפחתי היה גדול מאוד, והגיע ל 5 - מיליון דולרים. הכסף היה אצל אחי, וכיון שסמכתי עליו במלוא המובן,

ובדמיונותי השחורים ביותר לא חלמתי שהוא ינסה לעשוק אותי, לא חתמתי אתו על שטר, לראיה שהכסף אצלו. והנה, משהגענו ארצה, ובקשתי מאחי שייתן לי מחצית מהסכום הנ"ל, התעלם האח לגמרי מכל העניין, ואמר שמעולם לא היה אצלו כסף, בוודאי לא סכום גדול שכזה... האח לא רק התעלם ממני, אלא הלך כבר ועשה מעשה, והשקיע את כל הכסף בשיפוץ בית מלון באילת. אני רוצה שהרב יקלל את האח שלי, סיים היהודי את דבריו.

הגר"ח השיב, שמעולם לא הוציא מפיו קללה על שום יהודי, וגם עכשיו לא יעשה זאת, 'אבל אני מוכן לברך אותך שהכסף המגיע לך, יחזור אליך'.

סופו של המעשה היה, שבאחת השריפות הגדולות שהתחוללו באילת, עלה באש כל בית המלון המשופץ, ולא נותר ממנו כי אם עיי חרבות. האח ששיפץ את המקום, לא עשה עדיין ביטוח, כך שהוא איבד בן - לילה את כל הכסף שהשקיע.

הסוף הטוב של הסיפור היה שמשרד התיירות החליט להחזיר למשפץ מחצית מסכום ההשקעה שלו, בסך שנים וחצי מיליון דולרים, כאות הוקרה על 'הדאגה שגילה לעיר אילת'. האח, שראה בכך את יד ה', והבין שההפסד קרה בגלל עושו את אחיו החליט להחזיר את הסכום שקיבל, לאחיו, ואף התעורר מכל העניין לתשובה שלימה. (עלינו לשבח)

"תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה":

הקשה המקובל רבי חיים ויטאל זצ"ל תלמידו של האר"י הקדוש זצ"ל: מצינו בדברי חכמינו ז"ל שאמרו כל העושה מצוה אחת מטיבים לו ומאריכים לו ימיו. ועוד דברים נשגבים וברכות רבות למקיימים מצוות ה'. והנה אנו רואים הרבה בני אדם העושים מצוות ואין מתקיימים בהם כל הברכות?

ותירץ הרב: השורש שהכל נשען עליו הוא שהעושה מצוה לא די בעשייתה ויחשוב שהיא עליו כמשה וממהר להסירה מעליו, אלא יחשוב בשכלו כאילו בעשותו אותה מצוה ירוויח אלף אלפים דינרי זהב, ויהיה שמח שמחה שאין לה קץ, ויעשה מכל לבו ונפשו בחשק גדול כאילו ממש בפועל נותנים לו אלף אלפים דינרי זהב אם יעשה אותה מצוה.

וזה סוד הפסוק "תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב". וכפי גודל שמחתו באמת ובטוב לבב הפנימי, כך יזכה לקבל אור עליון ואם יתמיד בזה אין ספק שתשרה עליו רוח הקודש.

רבי אלעזר אזכרי זצ"ל מביא בספרו חרדים סוד גדולתו המופלאת של האר"י ז"ל: וכן גילה הרב החסיד המקובל מהר"ר יצחק אשכנזי זצ"ל לאיש סודו (הוא תלמידו רבי חיים ויטאל) שכל מה שהשיג שנפתחו לו שערי החכמה ורוח הקודש, בשכר שהיה שמח בעשיית כל מצוה שמחה גדולה לאין תכלית. ואמר דזה מה שכתוב "תחת אשר... מרוב כל", פירוש יותר "מרוב כל" - מכל מיני תענוג שבעולם, ומכל זהב ופז רב ואבנים טובות ומרגליות.

ובתנא דבי אליהו רבה, מספר אליהו הנביא: פעם אחת הייתי יושב בבית המדרש הגדול שבירושלים ובא תלמיד אחד ושאל אותי: מה נשתנה ישעיה בן אמוץ מכל הנביאים, שהוא היה מתנבא כל הטובות וכל הנחמות לישראל יותר מכל הנביאים? אמרתי לו: בני, מפני שהוא היה מקבל עליו עול מלכות שמים בשמחה יותר משאר כל הנביאים!

"ויהי שם לגוי גדול עצום ורב": פעם היה מלמד שלימד את בניו של איזה עשיר, וראשם היה סתום, ולא הבינו את לימודם, רק ילד אחד מהמשפחה הבין קצת יותר מאחיו, וקלט זעיר שם זעיר שם מדברי החומש.

בשבת קודש כשבחן העשיר את ילדיו, ראה שכולם אינם יודעים מאומה, ורק אחד יודע ומבין. הלך בטענה למלמד שבניו אינם יודעים כלום.

אמר לו המלמד, הרי אני עושה כל מה שביכולתי, ומה אעשה אפוא אם ראשם אינו קולט את הלימוד, והא לך ראייה שאני משתדל ומנסה ללמד אותם, שהרי אחד מבניך כן יודע, וזוכר את תלמידו, הרי שלימדתי אותם כמו שצריך. נענה העשיר ואמר, ממנו אין ראייה, שהרי הוא בעל כשרון ועילוי, ולא היית צריך ללמדו.

אמר אז המלמד בדרך הלצה, הנה אמרו חז"ל (ספרי) על הפסוק שלפנינו "ויהי שם לגוי - מלמד שהיו ישראל מצוינים שם" ויש לומר דהכי פירושם, אם הילד יודע כמו "גוי", אזי "מלמד", היינו שהוא אשם בחוסר ידיעתו. ואילו אם יודע מעט כ"ישראל", אזי "מצוינים שם", אין זה בזכות המלמד כלל, אלא בשל היותו עילוי מצוין ובעל כשרון. (במשנת הפרשה)

"תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה":

הקשה המקובל רבי חיים ויטאל זצ"ל תלמידו של האר"י הקדוש זצ"ל: מצינו בדברי חכמים ז"ל שאמרו כל העושה מצוה אחת מטיבים לו ומאריכים לו ימיו. ועוד דברים נשגבים וברכות רבות למקיימים מצוות ה'. והנה אנו רואים הרבה בני אדם העושים מצוות ואין מתקיימים בהם כל הברכות?

ותירץ הרב: השורש שהכל נשען עליו הוא שהעושה מצוה לא די בעשייתה ויחשוב שהיא עליו כמשא וממנה להסירה מעליו, אלא יחשוב בשכלו כאילו בעשותו אותה מצוה ירוויח אלף אלפים דינרי זהב, ויהיה שמח שמחה שאין לה קץ, ויעשה מכל לבו ונפשו בחשק גדול כאילו ממש בפועל נותנים לו אלף אלפים דינרי זהב אם יעשה אותה מצוה.

וזה סוד הפסוק "תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב". וכפי גודל שמחתו באמת ובטוב לבב הפנימי, כך יזכה לקבל אור עליון ואם יתמיד בזה אין ספק שתשרה עליו רוח הקודש.

רבי אלעזר אזכרי זצ"ל מביא בספרו חרדים סוד גדולתו המופלא של האריז"ל: וכן גילה הרב החסיד המקובל מהר"ר יצחק אשכנזי זצ"ל לאיש סודו (הוא תלמידו רבי חיים ויטאל) שכל מה שהשיג שנפתחו לו שערי החכמה ורוח הקודש, בשכר שהיה שמח בעשיית כל מצוה שמחה גדולה לאין תכלית. ואמר דזה מה שכתוב "תחת אשר... מרוב כל", פירוש יותר "מרוב כל" - מכל מיני תענוג שבעולם, ומכל זהב ופז רב ואבנים טובות ומרגליות.

ובתנא דבי אליהו רבה, מספר אליהו הנביא: פעם אחת הייתי יושב בבית המדרש הגדול שבירושלים ובא תלמיד אחד ושאל אותי: מה נשתנה ישעיה בן אמוץ מכל הנביאים, שהוא היה מתנבא כל הטובות וכל הנחמות לישראל יותר מכל הנביאים? אמרתי לו: בני, מפני שהוא היה מקבל עליו עול מלכות שמים בשמחה יותר משאר כל הנביאים!

להתעורר בטובות: בראש השנה תוקעים בשופר. יש

"תקיעה" ויש "שברים ותרועה", אומר רבי משה פיינשטיין זצ"ל ישנם שני סוגי התעוררות לאדם האחד במה שהקב"ה מטיב לו והאדם רואה את חסד ה' החופף עליו תמיד ועל ידי כך מתעורר להתקרב אל ה' מאהבה, ויש התעוררות על ידי יסורים וכדומ' שהקב"ה מביא על האדם שג"כ מעוררים אותו לשוב אל ה',

"השופר" הרי בא לעורר את האדם, ובצורת התקיעות נרמז לאדם שני סוגי ההתעוררויות שיש לו, ה"תקיעה" ישר וחלק, מסמלת את ההשפעה הטובה על האדם מאת ה' שע"י זה יתעורר להתקרב אליו וה"שברים" והתרועה" מסמלים את היסורים המעוררים את האדם לשוב אל ה', וכמה כדאי לאדם להתעורר בדרך הראשונה מתוך הטובה שה' משפיע עליו לשוב ולהתקרב אל ה'.

"וענית ואמרת לפני ה' אלקיך": לפני שאדם בא לדבר ולהתפלל לפני ה' יתברך, קודם כל עליו להכניע את עצמו ולהתבונן במיעוט ערכו ושפלותו. וזהו שאמר בפסוק "וענית" היינו שתכניע את עצמך (מלשון "לענות מפני") תחילה, לפני "ואמרת לפני ה'" (תפארת שלמה)

"ארור אשר לא יקים את דברי התורה הזאת": בגמרא במסכת סוטה כתוב שהכהנים והלוויים והאזן עמדו למרגלות "הר גריזים" והר עיבל" ושישה שבטים עמדו על כל הר, הפכו הלוויים פניהם ל"הר גריזים" ופתחו בברכה "ברוך אשר יקים את דברי התורה הזאת", ואלו ואלו ענו אמן, הפכו פניהם ל"הר עיבל" ופתחו ב"ארור אשר לא יקים" ואלו ואלו ענו אמן, אלו ואלו יחד היו "שש מאות אלף מישראל"!

כשהגיע ה"חפץ חיים" זצ"ל לוינה נהרו רבים לקבל ברכתו, האכסניה היתה מלאה מפה לפה ומובן שה"חפץ חיים" לא הכיר איש מהתושבים המקומיים, הגיע תורו של אדם שבנו למד באוניברסיטה המקומית, רכן לקבל ברכה, וה"חפץ חיים" פתח ואמר, איני יודע מדוע מבקש אתה את ברכת? ממה נפשך, אם שלחת את בנך ל"ישיבה קדושה" אינך זקוק לברכתי, "שש מאות אלף יהודים" כבר ברכו בברכת "ברוך אשר יקים את דברי התורה הזאת", אין הקמת תורה גדולה מזו, מהפניית הבן לישיבה! ואם תחשוב שאם תמסור בנך לאוניברסיטה, ותעבור על ברכת "שש מאות אלף היהודים" תוכל להתברך מפי? אינני יכול למחוק את התוכחות מתוך התורה, אין זו מלאכתי ואין זה בכוחי!...

נרעש אותו אדם מהמילים הפשוטות והחודרות ותכף הוציא את בנו משם והעבירו לישיבה קדושה.

"ויהי כי תבוא אל הארץ אשר... ולקחת מראשית כל פרי האדמה.. ושמת בטנא, והלכת אל המקום..."

מבאר רבנו "אור החיים" הקדוש על פי רמז שהארץ המדוברת פירושה עולם הבא שפירשו נותן לך נחלה, הינה נחלת עולם, והיה לשון שמחה, שנאמר "ותשחק ליום אחרון", ודקדק לומר נותן לך - היינו לפי ערכו של האדם לעולם הבא והכל מתנה שכמה שיטרח לא יגיע לכל שוויו, אבל כעת שעמל התוצאה הסופית במתנה.

ולקחת.. היינו כל מעשיך בעולם הזה מצוות ומעשים טובים הכל מתקבץ יחד עד יום נסיעתו, ואז והלך לפניך צדקך. מראשית פרי.. היינו הפירות המובחרים, וכן רמז על התורה שנקראת ראשית. אשר ה' אלוך נותן לך, כמו שמבואר בגמרא [ברכות] "לה' הארץ ומלואה", וכתוב אחר אומר "והארץ נתן לבני אדם" לא קשיא, הא לפני הברכה והא לאחר ברכה - לאחר הברכה הארץ של בני האדם.

והיכן שם את הפירות? אומר הכתוב ושמת בטנא.. רמז שכל מה שעושה האדם על פי דברי חכמים, מסביר הרב: טנא גימטריא 60, היינו שישם מסכתות של דברי חכמים וזולת זה הכל יישרף הוא הם והמצוות, ובאת אל הכהן.. על דרך הפירוש שמיכאל עומד לכהן לפני ה' וכל עת משתנה הכהן, שכן אמר הכתוב אשר יהיה בימים ההם ותאמר לו מן העוה"ז הגעת, ששם מקום קיום מצוות ה', ולקח הכהן הטנא מידך, ע"פ המבואר שהשר של מעלה לא מקבל מצוות שלא מיוסדים ע"פ דברי חכמים.

וכעת אומר האדם וידוי "וענית ואמרת ארמי אובד אבי", ארמי כנגד יצר הרע שהוא רמאי, אובד אבי האדם הראשון אבד בחטאו וגרם מיתה לכל העולם לדורות, "ויגר שם", בהתחלה הוא כמו גר "במתי מעט" בכוחות מועטים, ואח"כ "ויהי שם לגוי גדול עצום ורב".

נמצא מתוך דברי "אור החיים" הקדוש כמה צריך אדם לדקדק במעשיו שהכל יהיה ע"פ רוח חכמים שמעשיו יהיו רצויים כלפי שמיא.

אך יצר הרע לא נותן לאדם מנוח ומתגבר בכל יום ומתחדש, לכן בלי עזרה מאת הקב"ה אינו יכול לו כמו שאמר דוד המלך "צופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו, ה' לא יעזבונו בידו". נמצא שקודשא בריך הוא חפץ להשפיע לנו עזרה במלחמה אבל צריך שהאדם יתחיל מעצמו, שנאמר "תקים עמו" שאם אינו עוזר לעצמו אין לעזור לו.

הקב"ה רוצה להשפיע על האדם מכל טוב, וזה לשון הרמח"ל במסילת ישרים; "הקב"ה טוב, ודרך הטוב להטיב וכדי להטיב צריך בעלי הטבה", ומי הם? עם ישראל, וכל יהודי באשר הוא כאשר מקיים מצוותיו יתברך משפיע שפע על נפשו וזה עיקר תכלית האדם. וידוע מאמר חז"ל שדברי תורה לעולם צריכים חיזוק.

לכן אם נקבל על עצמנו להתחזק בתורה ושמירת הזמנים נזכה לשנה ברוכה מכל טוב ושתכלה שנה וקללותיה ותחל שנה וברכותיה אמן. [הרב אליהו אשכולי הי"ו]

"ובאו עליך כל הברכות האלה והשיגוך": החתם סופר

נתן ברכות לכל מבקש, אף על פי שנראה הדבר כיוהרא, אך רבינו אמר כי אין הדבר כן, משום דכתיב "ואברכה מברכך", הרי שהמברך מתברך, ולכן אין שום יוהרא בכך שהוא עצמו רוצה להתברך... (ספרא דמלכא - מאת מהרש"צ גנץ)

"והיית לשמה למושל ולשנינה בכל העמים": כידוע כל

קירבה של עם ישראל לגויים גוררת אחריה רק אנטישמיות ריחוק וניכור זו תופעה בדוקה ומצויה, ולמה?

הדבר יובן על פי מעשה שסיפר רבי אהרן בקשט הי"ד: יהודי אחד גר בכפר עם גויים, ומאד חרד על כך שבניו לא יתרועעו עם שכניהם הגויים, ודיבר הרבה על ליבם שיתרחקו מהם אבל בכל זאת לא עזר מספיק, ומאד חרה לו על כך,

יום אחד קרא אותו יהודי לשכנו הגוי וסיפר לו שהילדים שלו סובלים ממחלת השחין ייסורים נוראים אפילו שמבחוץ לא ניכר אבל בפנים בווער בהם כאש בעצמותיהם, והמחלה הזו מדבקת, וכמובן שמאותו יום נערי הגויים לא העזו יותר להתקרב אל בניו שח" לא ידבקו מהם.

לפי זה הסביר רבי אהרן זצ"ל: הקב"ה ברחמיו על בניו שלא יושפעו מדרכי הגויים דאג שכל פעם שישנה התקרבות מצד עם ישראל לגויים אדרבה הדבר יגרום רק לשנאה אצלם וכידוע ומפורסם לכל בכל מקום ובכל עת בעולם.

"ונצעק אל ה' אלוקי אבותינו וישמע ה' את קולנו"

מדוע נאמר בפסוק "אלוקי אבותינו", ולא "אלוקינו"? הסיבה היא, שאם אדם מבקש בזכות עצמו, הרי שבדוקים את מעשיו ומבררים היטב אם אכן מגיע לו. אך כשהוא מזכיר את זכות האבות, ואומר "בזכות אבות ראשונים אנו בטוחים", הקב"ה שומע לקול תפילתו מיד.

ועוד מובא על פסוק זה, משם הרב הגאון חכם מנשה שלו זצ"ל, ששמע מבעל ה'בן איש חי' זי"ע: משל לבן מלך שנשבה. עמדו השוטים והשחיתו את תואר פניו, כדי שלא יוכלו לזהותו כבן המלך. הלך המלך מעיר לעיר וחיפש את בנו. כשהגיע לעירם של השוטים, ערך מסדר זיהוי של כל תושבי העיר, אך לא מצא את בנו, כי הושחת תוארו. כשפנה ללכת, החל הבן לצעוק "אבא!" שמע המלך את קולו של בנו, זיהה אותו ומיד שחררו מן השבי. למרות שמראה פניו השתנה, הקול נשאר אותו הקול. והנמשל: הקב"ה שמע את קולם של ישראל במצרים וגאלם. ואף שירדו למ"ט שערי טומאה, עדיין הקול נשאר אותו הקול שהיה להם בתחילה.

"ארוך מכה רעהו בסתר": ביאר רש"י: "על לשון הרע הוא אומר". ידוע הסיפור על הגאון מוילנא זצ"ל, מהתקופה בה ערך גלות, שפעם נסע עם בעל עגלה גוי, והחמור, בהנהגת בעליו, נכנס לשדה פרטי שבצד הדרך ואכל מהתבואה שבה.

הגוי, שראה לפתע את בעל השדה מתקרב נמלט והתחבא בסביבת מקום, בעל השדה ניגש אל הגאון שישב בעגלה והפליא בו את מכותיו, הגאון לא גילה שהגוי הוא זה שגנב משום שלא רצה לדבר לשון הרע על בעל העגלה הגוי, שהיה אשם בנזק שגרם החמור. הרי

הדברים מבהילים! כל תורתו העצומה של הגאון מוילנא לא היתה מצילה אותו מדינה של גהינום אם רק היה אומר שלוש מילים: "זה לא אני!" וסיבה טובה היתה לגאון לומר זאת בכדי להינצל ממכותיו של בעל השדה, ומה גם שמדובר בגוי.

מה נענה אנן, יושבים סתם כך בארוחת ערב ומדברים דברי גנאי על הזולת! הרי אנחנו לא נמצאים בחשש שיכו אותנו, ובכל זאת מדברים! ועל יהודי! נורא נוראות! (חי' ראובן)

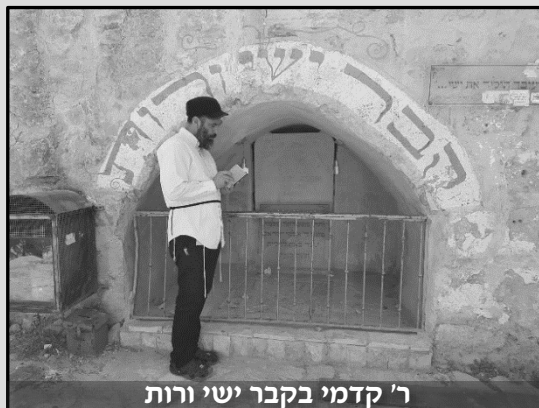
פרשת כי תבוא: הפרשה פותחת בהבאת הביכורים. ירד אדם לשדה וראה תאנה שביכרה. גפן שחנטה פריה, מיד הוא קושר סרט לסיומן, גם אם הוא גר בקצה הארץ, גם אם הדרך משובשת, יעשה את דרכו לירושלים, שם יטהר מטומאותיו ויעלה להר הבית בקול רינה ותודה, יבוא לפני הכהן וישא דברים נרגשים. "ואמרת אליו, הגדתי היום לה' אלקיך". ופירש"י מה הוא יגיד? "שאיני כפוי טובה". לא די שיישב בביתו ויאמר בלבו ואפילו יוציא בפיו תודה לה'! לא די בזה. אלא צריך לעשות מעשים להראות כמה הוא מכיר ומוקיר בטובתו של המקום.

זהו הטעם לברכה לפני האכילה. לדעת כי "לה' הארץ ומלואה" ושהוא נתנה לבני אדם לאחר שהודו לו. אם נכיר שהכל מה', גם ישפיע עלינו ה' מברכותיו. משל למלך שצוה לעבדו לעבוד ולשמור - שדה מסוימת. עמל העבד וטיפח את הפרדס עד שיצאו פירות נאים ומתוקים. נטלם העבד והניחם בסלסלה יפה ומהודרת, מקושטת ומעוטרת, עלה לארמון המלך והציגם לפניו ואמר: ראה נא אלו פירות נאים שדך הוציאה. כראות המלך את הכנעת העבד אמר לו: יהי לך כל שאר היבול.

בקריאת פרשת הביכורים שמביא האדם נאמר "וירעו אותנו המצרים ויענונו ויתנו עלינו עבודה קשה ונצעק אל ה' וגו'". מדוע הוצרך להזכיר נשכחות כעת בזמן השמחה? הרי זה דומה לחתן שנכנס לחופתו ובא אדם והתחיל לצערו בסיפוריו, איך שהיו בבית הספר יחד והמורה הרביץ להם.. אומר לו החתן לא מצאת לך זמן להזכיר לי נשכחות, רק כעת תחת חופתי!?! ולא עוד, שכעת אינו זוכר כלל את המכות ואיני מרגיש כלל בצער ההוא, וכעת הוא זמן שמחת.

והתשובה: על האדם תמיד לזכור את המצבים הקשים שעברו עליו ואיך שהקב"ה גאלו. ודווקא בזמן שמחה יזכור כל מה שעבר עליו ושיצא מאפילה לאורה ומשעבוד לגאולה. ויתפלל אל ה' שתמיד ישמור ויגן עליו. כפי שדוד המלך תיקן מזמור לזמן של שמחת חנוכה בית המקדש נשא ואמר "מזמור שיר חנוכה הבית לדוד" ובאותו עת מיד מזכיר את צרותיו שעבר, "ארומוך ה' כי דליתני... ה' אלקי שועתי אליך ותרפאני. ה' העלית מן שאול נפשי חיייתי מיורדי בור". ואז נושא ידיו ועיניו השמימה בהודיה וזמרה. "זמרו לה' ח' סידיו והודו לזכר קדשו". לא לשכוח בעת השמחה את ההודאה לה' על ההצלה מהמיצר.

קדמי ביטוחים

ר' קדמי בקבר ישי ורות

המרכז הארצי

סדר תיק ביטוח

ח"ים. פנסיה. מסכנתא

תאונות אישיות. אובדן כושר עבודה

מחלות קשות. בריאות. סיעוד.

*** 5 דקמ אלף אלף ואקמאליס פירוט ***

2770 * מתקשרים ומרוויחים...

לע"נ: ר' משה בר ג'ימול, מרת רחמה בת ביחה, ר'אברהם נתניהו בר אסתר, רוחה וניסים בני רחמה ז"ל

לעילוי נשמת קלוד מכלוף בן חסיכה, מיכל בת רינה ז'קלין בת ממו ז"ל

לעילוי נשמת ר' יצחק וננו בן ממו ראובן פרץ בן שמחה רחל בת זהבה ז"ל

לעילוי נשמת אידה בן זקן בת קמרה, שמעון וננו בן ממו, פולת גוטא דחן בת קמרה, אברהם שלום (רובן) בנן בן קמרה

לרפואה והצלחת אליס וננו בת קמרה, יונה בת אסתר, אראלה בת ליל, אריאב בן שרה

לרפואה והצלחת אהרון רונן בן אליס ויצחק וננו ומשפחתו